

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 41.

Fjerde Session.

16de Møde.

Tredagen d. 5. November.

(Forts.)

Indenrigsministeren: Jeg skal blot gjøre den korte Bemærkning, at jeg ikke skjøner, at der paa dette Stadium af Sagen, hvor der alene er Spørgsmaal om Sagens Fremme, er Anledning for Regjeringen til at imødegaae de af den ærede Forslagsstillers Bemærkninger, som der ellers kunde være stor Dpfordring til at imødegaae. Dersom Sagen bliver fremmet, og Lovforslaget altsaa kommer til 1ste Behandling, vil vedkommende Minister vistnok yttre sig over de Bemærkninger, hvortil jeg sigter.

Schack: Jeg burde maaskee ikke tale imod et Lovforslags Fremme, da jeg selv saa nylig har faaet et fremmet, men jeg kan dog ikke undlade at bemærke, at et Lovforslag af den Art som det foreliggende vistnok hører til dem, som mindst bør fremkomme fra Thinget, da Drøftelsen af de herhenhørende Forhold forudsætter en saa høj Grad af Specialkundskab, at Lovforslaget ikke let kan fremgaae af Thingets selvstændige Dverveielse. Der er vistnok saa Løve, hvor det er saa ønskeligt som ved denne at støtte sig til et Regjeringsudkast, der da atter støtter sig til sagkyndige Autoriteter, ligesom jeg i det Hele taget ikke troer, det kan være til Gavn, at Thinget tager private Lovforslag under Behandling, naar de ere af den Natur, at der saagodtsom ikke findes et eneste sagkyndigt Medlem i Thinget. Den eneste Betingelse, under hvilken Thinget efter min Mening skal indlade sig paa Sligt, er, naar det er fuldstændigt anerkjendt, deels at den gjældende Lovgivning om vedkommende Gjenstand bør forandres, deels i hvilken Retning den bør forandres. Dersom nu det foreliggende Forslag kun gif ud paa at formilde de Straffebestemmelser, som ere satte for Dval-

salverie, saa kunde man vistnok have forsvaret at tage det under Behandling; thi jeg troer, at man let uden Specialkundskab kan komme paa det Rene med, hvad er det Rigtige i saa Henseende, men til at foretage en almindelig Revision af Dvalfsalverlovingen, dertil mangler Thinget de fornødne Kundskaber. Vil man overhovedet anerkjende, at der er visse Løve, som bør udgaae fra Regjeringen, saa troer jeg ogsaa, det maa indrømmes, at netop den foreliggende er en saadan, og man bør derfor nægte den Fremme.

Ischerning: Skjøndt jeg meget gjerne indrømmer, at det var ønskeligt og maaskee endog nødvendigt forat Loven kunde faae en god Skikkelse, at et Lovforslag, vedrørende denne Gjenstand, udgif fra Regjeringen, saa seer jeg dog deri, at der ikke foreligger noget saadant Lovforslag fra Regjeringen, ikke alene ingen Grund til ikke at lade dette Lovforslag nyde Fremme, men jeg seer netop deri en Dpfordring til at lade det komme videre (Hør!). Regjeringen vil ikke faae nogen stærkere Dpfordring til selv at gribe ind i dette Forhold, end naar vi lade et Lovforslag derom komme frem. Naar man forøvrigt siger, at et Lovforslag angaaende denne Sag kun kan behandles af Mand med særlig Fagkundskab, saa siger jeg, at der er Dele af dette Lovforslag, som fuldtvel kunne behandles af Mand, der paa ingen Maade ere i denne særlige Stilling eller særlig høre til Faget. Hovedspørgsmaalet, saaledes som det er blevet fremsat af den ærede Forslagsstiller, er at faae at vide, om vi ere berettigede til, i Sygdomstilfælde at lade os behandle af En, til hvem vi have Tillid, eller om vi under mange Forhold — thi her er Spørgsmaal om Forhold, hvor det ikke kan være anderledes — dertil skulle bruge den Mand, som ved Regjeringens Medvirkning er tilstede, men til hvem vi ingen Tillid have. Vi maae huske paa, at der mange Steder i Landet aldeles ikke er at vælge